

Patrycja Markowska, Jestem

Jestem tu i tak
Choć zapomniał świat
Choć mnie fale rozbijają dziś o brzeg
Choć za dużo czuję, nieustannie drzę

Jestem tu i tak
Choć mi pęka świat
Choć me ciało Antarktydą stało się
Choć powietrze jakby też bez Ciebie mniej

Jestem, nieprzerwanie trwam
Jestem, oto cała ja

I wstaję z kolan znów
I otrzepuję kurz
A serce pełne ognia
I wstaję z kolan znów
Pomimo tylu burz
Pobiegnę w stronę słońca

Jestem nurtem rzek
Draży skały krew
Zapominam, płynę i nie patrzę wstecz
Choć wysycham z deszczu łez odrodzę się

I wstaję z kolan znów
I otrzepuję kurz
A serce pełne ognia
I wstaję z kolan znów
Pomimo tylu burz
Pobiegnę w stronę słońca